

URZĄD PATENTOWY
w WARSZAWIE 37c, 13/02
804 d ✓
OPIS PATENTOWY

Nr 31879

Kl. 37 c, 9/01

Bernhard Schwarz, Berlin-Wilmersdorf

Okno dachowe

804 d¹³/02

Zgłoszono 27 lipca 1938

Udzielono 4 czerwca 1943

Pierwszeństwo: 28 lipca 1937 (Niemcy)

Okna dachowe są wykonywane dotychczas zazwyczaj z żeliwa w postaci prostokątnej ramy, do której węższej strony jest przymocowana szyba okienna, zamykająca ramę od góry, przy czym rama ta jest osadzona przegubowo w oprawie okiennej.

Żeliwo posiada, jak wiadomo, inny współczynnik rozszerzalności niż pozostałe materiały używane przy pokrywaniu dachu, wskutek czego pod wpływem zmieniających warunków atmosferycznych połączenie ramy okiennej z pokryciem dachowym może się obluźnić, przez co powstają nieszczelności, przez które może przesiąkać woda. Dla uniknięcia tych wad okno dachowe według wynalazku jest wykonane z tworzywa ceramicznego lub kamienia

sztucznego, np. cementu azbestowego, i daje jednocześnie oszczędność na żelazie. Przy tym według wynalazku rama okienna składa się z wielu części, a zasadniczo z dwóch, tworzących obydwa węższe boki ramy i połączonych ze sobą przez odpowiednie boczne części podłużne. Każda węższa część tworzy wówczas część ramy w kształcie litery U z osadzonym poziomym obrzeżem, podczas gdy boczne części podłużne mają przekrój kątowy i tworzą boczną część ramy podłużnej również z poziomym obrzeżem. Te części ramy zachodzą na siebie po złożeniu i wówczas boczne brzości ramy zachodzą na siebie w postaci łuski w sposób znany. Dla połączenia tych części ramowych są one zaopatrzone w pa-

sujące do siebie otwory, przez które przepuszczone są śruby do umocowania zawias okna, które wówczas otwiera się w bok.

Wykonanie ramy okiennej według wynalazku posiada jeszcze tę zaletę, że długość jej jest zmienna, tak iż dobierając wielkość i liczbę części bocznych można otrzymać zależnie od potrzeby okno dłuższe lub krótsze.

Na rysunku przedstawiono przykład wykonania wynalazku, przy czym fig. 1 przedstawia widok perspektywiczny okna dachowego według wynalazku, fig. 2 — przekrój wzdłuż linii *II — II* na fig. 1. Według wynalazku okno dachowe wykonane z ceramicznego materiału, np. cementu azbestowego, składa się z czterech części, a mianowicie z części *a* i *b*, stanowiących część czołową i część podstawową ramy okiennej, oraz z dwóch części bocznych *c* i *d*, łączących pierwsze części. Części *a* i *b* tworzą węższe boki ramy okiennej w postaci litery *U* i stanowią również części boków podłużnych ramy. Części te są wykonane wraz z poziomym obrzeżem *e* najlepiej z jednego kawałka. Połączenie ich odbywa się za pomocą części *c* i *d* o przekroju kątowym, stanowiących część podłużnych boków ramy okiennej z wystającym w bok poziomym obrzeżem *c'* względnie *d'*. Jak widać z fig. 1 i 2, części *a*, *c*, *b* i *a*, *d*, *b* zachodzą na siebie, tak iż z obu stron ramy powstaje obrzeże boczne,

ukształtowane w postaci łuski. Według fig. 2 poszczególne części są zaopatrzone w otwory *f*, które przy składaniu ramy okiennej zachodzą na siebie i przez które mogą być przesunięte śruby, łączące poszczególne części w jedną zamkniętą i sztywną ramę. Najlepiej, gdy śruby lub inne narzędzia łączące są użyte jeszcze do umocowania zawias *g*, przeznaczonych do obracania skrzydła okiennego *h* w oprawie *i*. W zależności od wielkości części bocznych *c* i *d* długość ramy okiennej może być różna.

Zastrzeżenie patentowe.

Okno dachowe z materiału ceramicznego, np. cementu azbestowego, znamienne tym, że składa się z dwóch części (*a* i *b*) w kształcie litery *U*, tworzących węższe boki ramy okiennej i zaopatrzonych w boczne obrzeża, oraz z części (*c* i *d*), łączących pierwsze części i mających przekrój kątowy oraz zamykających boki podłużne ramy, przy czym części te zachodzą na siebie i są połączone za pomocą sworzni śrubowych przechodzących przez otwory (*f*) w częściach ramy i przez uszka (*g*), tworzące zawiasy skrzydła okiennego.

Bernhard Schwarz
Zastępca: inż. B. Müller
rzecznik patentowy

Fig. 1

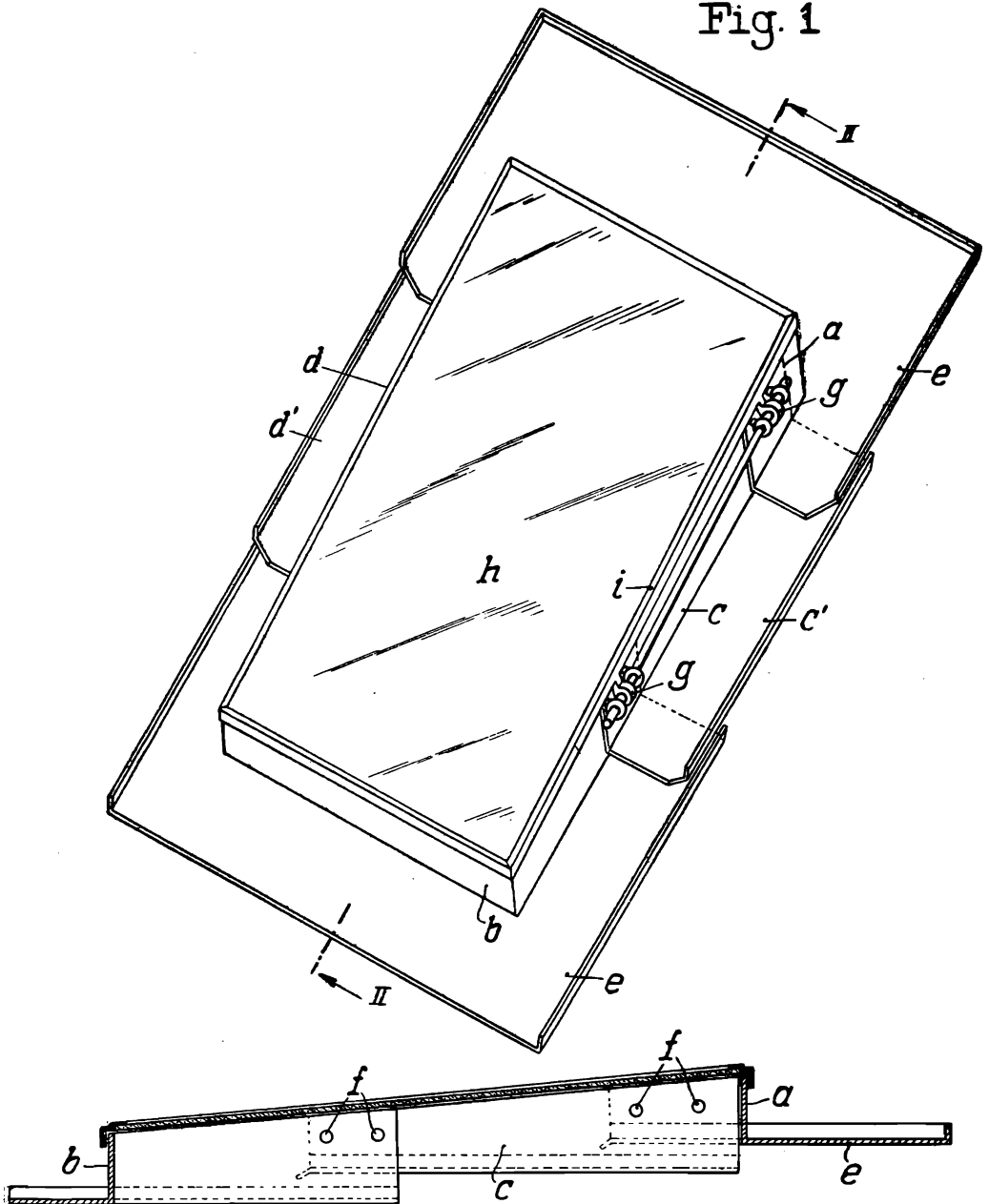

Fig. 2